

„Intensă, plină de emoție și cu foarte multe scene fierbinți... K.A. Tucker nu lasă niciun sentiment neutans. O lectură care te va ține prizonier până la ultimul cuvânt.”

— COLLEEN HOOVER, autoarea bestsellerului internațional *Ugly Love*

OMINCIUNĂ NEVINOVATĂ

K.A. TUCKER

Autoarea bestsellerului internațional
„ZECE RESPIRAȚII SCURTE”

LIBRIS

Ô MINCIUNĂ NEVINOVATĂ

(*Ten Tiny Breaths*) Vol. 2

K.A. TUCKER

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

Capitolul unu

■ ■ ■

PREA PERFECTĂ

Junie

— Livie, ești dusă de-a binelea.

Din gură îmi țâșnesc bucătele din prăjitura cu brânză, împroșcând panoul de sticlă de pe terasă în timp ce aproape că mă înc cu propria-mi furculiță. Sora mea are un simț al umorului cam bizar. În mod automat, iau declarația ei ca atare.

— Nu e deloc amuzant, Kacey.

— Ai dreptate. Nu este.

Felul în care o spune — tonul ei calm, bland — îmi dă niște fiori ciudăți în stomac.

În vreme ce îmi șterg firimiturile de prăjitură cu brânză de pe buza de sus, mă întorc să îi cercetez chipul în căutarea unui indiciu, ceva care să mă facă să îi pricep jocul. Dar nu văd nici măcar unul.

— Doar nu vorbești serios, nu-i aşa?

— Sunt cât se poate de serioasă.

Simt cum mi se urcă un val de panică în gâtlej.

— Te-ai apucat din nou de droguri?

Îmi răspunde aruncându-mi o privire aspră și plăcătoare totodată.

N-o iau drept bună, totuși. Mă aplec înspre ea și îi iscodels chipul din priviri în căutarea semnelor: pupile dilatate, ochi injecțați, trăsături ale unui consumator de droguri pe care am ajuns să le recunosc de când aveam doisprezece ani. Nimic. Nimic altceva în afară de ochii albaștri limpezi precum cristalul care îmi susțin privirea. Îmi dau voie să scot un mic oftat de ușurare. Cel puțin, nu ne mai întoarcem înapoi pe acel drum.

Neavând habar cum să reacționez, chicotesc nervos și rămân în expectativă în timp ce mai iau o gură de prăjitură. Numai că acum aroma de cafea mocca s-a transformat în fieră și textura a devenit nisipoasă. Mă sforțez să îi dau drumul pe gât în jos, înghițind cu greutate.

— Ești prea perfectă, Livie. Prin tot ceea ce faci, prin tot ceea ce spui. Nu poți face nimic greșit. Dacă cineva te-ar plesni peste obraz, i-ai cere scuze. Nu îmi vine să cred cum de nu mă dobori la pământ pentru unele din cheștile pe care îți le spun. E ca și cum nu ai fi capabilă să te enervezi. Ai putea fi copilul Maicii Tereza și al lui Ghandi. Ești...

Kacey face o pauză pentru a-și găsi cuvintele potrivite. Și optează pentru:

— Prea a dracului de perfectă.

Mă fac mică de tot. Kacey îți aruncă vorbe grele la fel cum unii oameni își aruncă mărunțișul. M-am obișnuit cu treaba asta cu ani în urmă, și, cu toate acestea, în momentul de față, o simt pe fiecare în parte ca pe un pumn în figură.

— Într-o bună zi, cât de curând, cred că te vei țăcăni de tot și o să faci pe Amelia Dyer cu mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Încrunt din sprâncene în timp ce limba mea adună ultimele fărâme făinoase de prăjitură de pe cerul gurii.

Dă din mâna nepăsătoare.

— Ah, femeia aceea din Londra care a omorât sute de bebeluși...

— Kacey! exclam eu aruncându-i o privire ucigătoare.

Ea mormăie dându-și ochii peste cap:

— Oricum, nu asta era ideea. Treaba e că Stayner a fost de acord să stea de vorbă cu tine.

Chestia asta devine din ce în ce mai ridicolă de la o secundă la alta.

— Ce? Da... Eu... Dar... Doctorul Stayner! izbucnesc eu, scuipând și bolborosind.

Terapeutul ei pentru tratarea sindromului de stres posttraumatic?

Mâinile încep să îmi tremure. Îmi pun farfuria jos, pe măsuța de lângă mine, înainte să îmi cadă din mâini. Atunci când Kacey mi-a dat-o, sugerându-mi să privim apusul din Miami Beach de pe terasa noastră, m-am gândit eu că era neobișnuit de amabilă cu mine. Acum îmi dau seama că punea la cale o intervenție trăsnită de care nu am nevoie.

— Nu sufăr de sindromul de stres posttraumatic, Kacey.

— Nici nu am spus asta.

— Și atunci, de unde și până unde ți-a venit ideea asta?

Nu-mi dă vreun motiv. În schimb, îmi însiră o grămadă de motive care să mă facă să mă simt vinovată.

— Îmi ești datoare, Livie, spune ea pe un ton egal. Când mi-ai cerut să mă internez la secția de terapie, cu trei ani în urmă, am făcut-o. Pentru tine. Nu voi am, dar...

— Aveai *nevoie* de asta! Erai varză! Și asta este încă puțin spus.

Accidentul provocat de un bețiv la volan, în urma căruia au murit părinții noștri acum șapte ani, a făcut-o pe Kacey să alunecă pe panta drogurilor, aventurilor de o noapte și a violenței. Și apoi, în urmă cu trei ani, a ajuns atât de jos încât nu credeam că își va mai reveni vreodată. Eram sigură că o pierdusem.

Dar doctorul Stayner mi-a adus-o înapoi.

— Am avut nevoie, într-adevăr, recunoaște ea, strângând din buze. Dar eu *nu* îți cer să te internezi în secția de terapie. Îți cer să răspunzi la telefon atunci când te sună doctorul Stayner. Atâta tot. Pentru mine, Livie.

Este absolut irațional — de-a dreptul demențial — și totuși îmi dau seama, după felul în care Kacey își ține pumnii înclestați de-o parte și de alta a ei și își mușcă buza inferioară, că nu vorbește doar ca să se afle în treabă. Este în mod sincer îngrijorată în privința mea. Îmi mușc limba și mă întorc să privesc ultimele raze ale soarelui ce apune dansând deasupra apei. Și iau în considerare toată treaba asta.

Ce naiba ar avea doctorul Stayner de spus? Sunt o elevă cu calificativul „Excelent” pe linie, în drum spre Princeton și, după aceea, la facultatea de medicină. Iubesc copiii și animalele și persoanele în vîrstă. Nu am simțit niciodată nevoie imperioasă de a smulge aripile insectelor sau de a le prăji cu o lupă. Cert e că nu mă dau în vînt să fiu în centrul atenției. Și am tendința de a transpira abundant în preajma tipilor atrăgători. Și probabil că voi face un atac de apoplexie la prima mea întâlnire. Dacă nu cumva mă voi îneca într-o băltoacă de sudoare înainte ca cineva să apuce măcar să mă invite la o întâlnire.

Și toate astea nu înseamnă câtuși de puțin că sunt la un pas de a deveni următoarea psihopată ucigașă în serie. În ceea ce-l privește pe doctorul Stayner, chiar îmi place și îl respect, în ciuda bizarerilor lui. Nu ar fi deloc neplăcut să stau de vorbă cu el. Ar trebui să fie o conversație scurtă...

— Presupun că un simplu apel telefonic nu doare, mormăi eu în barbă, adăugând: după care trebuie să stăm de vorbă despre examenul tău de licență la psihologie pentru care te pregătești acum. Dacă vezi steaguri roșii fălfâindu-mi deasupra capului, atunci înseamnă că încep să am îndoieri asupra succesului carierei tale pe termen lung.

Văd cum umerii lui Kacey se detensionează, în timp ce se lasă pe spate pe șezlong, cu un zâmbet de mulțumire fluturându-i pe buze.

Iar eu știu că am făcut alegerea corectă.

Septembrie

Uneori în viață și se întâmplă să iezi o decizie și să te pomenești că o pui la îndoială. Destul de mult. Nu o regreti, de fapt. Știi că ai

făcut, *probabil*, alegerea corectă și că *probabil* este mai bine aşa. Dar îți petreci o groază de timp întrebându-te ce naiba o fi fost în capul tău atunci.

Încă mă mai întreb cum de am putut fi de acord cu acel singur apel telefonic. Mă întreb în fiecare zi. Și, în mod categoric, mă întreb chiar în acest moment.

— Nu îți sugerez să devii vedeta porno a vreunui video în genul serialului *Girls Gone Wild*¹, Livie.

A trecut deja la tonul acela autoritar pe care îl folosește pentru a te constrânge să faci ceva.

— De unde să știu? Acum trei luni mi-ăți sugerat să port o conversație cu un urangutan.

E adevărul adevărat.

— Au și trecut trei luni deja? Și cum o mai duce bătrânul Jimmy?

Îmi mușc limba și trag adânc aer în piept, ca nu cumva să fac vreo remarcă tăioasă.

— Nu este momentul potrivit acum, domnule doctor Stayner. Și chiar nu este.

Pe bune. Soarele strălucește și e cald afară, iar eu trag după mine valiza mea roz pe rotile și un cactus prin peisajul pitoresc, îndrepătându-mă spre camera mea de cămin împreună cu alți o mie de studenți buimaci și de părinți agitați. E ziua mutării în cămin și încă îmi mai vine să vomit după un zbor în care avionul m-a zgâlțit zdravăn de tot. Un apel care face parte din tacticile de gherilă ale doctorului Stayner este exact ceea ce îmi lipsea acum.

Și, cu toate astea, iată-mă pusă în fața faptului împlinit.

— Nu, Livie. Probabil că nu. Poate că ar fi trebuit să îți reprogramezi ședința de terapie cu mine, știind că vei fi în avion în drum spre New Jersey în această dimineață. Dar nu ai făcut-o, îmi atrage atenția doctorul Stayner, pe deplin calm.

¹ Fetele au luat-o razna.

Uitându-mă în stânga și în dreapta ca să mă asigur că nimenei nu trage cu urechea la această conversație, îmi gârbovesc umerii și îmi cobor glasul ca să îi răspund în șoaptă:

— Nu aveam ce să reprogramez, pentru că nu fac terapie.

Ei bine. Nu e chiar pe de-a-ntregul adevărat.

Nu a fost pe de-a-ntregul adevărat din acea seară plăcută de iunie când sora mea m-a prins la înghesuială cu prăjitura ei. Doctorul Stayner m-a sunat chiar a doua zi de dimineață. Într-o manieră tipică lui Stayner, primele cuvinte pe care mi le-a adresat nu au fost „Bună ziua” sau „Mă bucur că stăm din nou de vorbă”. Pur și simplu mi-a spus: „Ei bine, am auzit că ești ca o bombă cu ceas”.

Restul conversației a decurs lin. Am stat la taclale despre cariera mea școlară fără cusur, despre inexistența vieții mele amoroase, despre speranțele și visele mele, despre planurile mele de viitor. Am vorbit ceva vreme despre părinții mei, dar el nu a insistat asupra acestui aspect.

După ce am închis telefonul, îmi aduc aminte că am zâmbit, fiind sigură că îi va spune lui Kacey că eram bine mersi și perfect adaptată și că putea să continue vânătoarea ei de vrăjitoare pornită împotriva persoanelor cu instabilități psihice în altă parte.

Când același număr din Chicago mi-a apărut din nou pe ecranul celularului în următoarea sămbătă dimineață la ora zece fix, am fost mai mult decât surprinsă. Dar am răspuns. Și am continuat să răspund la fiecare apel de sămbătă dimineață, la ora zece, de atunci încocace. Nu am văzut niciodată vreo notă de plată sau fișă unui pacient sau interiorul unui birou de psihiatru. Amândoi am valsat în jurul cuvântului „terapie”, dar nu l-am mai folosit *niciodată* înainte de actuala conversație. Poate că de aceea refuz să recunosc că doctorul Stayner este ceea ce este.

Terapeutul meu.

— În regulă, Livie. Te las acum. Vom sta din nou *la taclale* sămbătă următoare.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu spun nimic. Nu are rost. Mai degrabă aş reuşi să târasc un catâr prin iarba înaltă până la brâu.

— Nu uita să dai peste cap un shot de tequila. Să încingi un break dance. Sau orice altceva faceţi voi bobocii din ziua de azi în prima săptămână de studenţie. Îți va prinde bine.

— Îmi recomandaţi, pentru a mă binedispune, să mă las în voia unei patimi şi a unor mişcări de dans ce îmi pot pune viaţa în pericol?

Era destul de evident de la al doilea apel telefonic al doctorului Stayner că acesta se hotărâse să îşi asume sarcina de a mă „vindeca” de timiditatea mea nefirească prin intermediul unui curs săptămânal în timpul căruia îmi încredenţa sarcini absurde, adeseori jenantă, dar, în cele din urmă, nevinovate. Nu a recunoscut niciodată ceea ce făcea de fapt, nici nu mi-a dat vreo explicaţie. Pur şi simplu, se aştepta ca eu să mă conformez.

Şi eu aşa fac de fiecare dată.

Poate că tocmai din cauza asta ar trebui să fac terapie.

Chestia surprinzătoare este că *a funcţionat*. Trei luni de însărcinări aiuristice m-au ajutat efectiv să îmi stăpânesc nervii atunci când mă aflu în compania oamenilor, să îmi exteriorizez gândurile, şi să mă înarmez cu suficientă încredere în mine astfel încât sudoarea să nu-mi mai erupă instantaneu prin pori atunci când dau cu ochii de vreun bărbat atrăgător.

— Îți sugerez tequila, Livie, nu amfetamină cristalizată... Şi nu, nu îți recomand tequila deoarece ai doar optprezece ani, iar eu sunt doctor. Ar fi absolutamente lipsit de profesionalism din partea mea. Îți recomand să ieși în lume şi să te distrezi!

Oftez resemnată, dar îi dau replica zâmbind:

— Știți ceva, am fost cândva normală. Cred că dumneavoastră m-ați transformat într-o alienată mintal.

În urechi îmi răsună un hohot de râs.

— „Normal” este un termen plăcăsitor. Tequila, Livie. Le ajută pe domniţele fără cavaleri să se metamorfozeze în fluturi. Poate că

vei și întâlni — trage aer în piept pentru a accentua efectul dramatic — un băiat!

— Chiar trebuie să închid, îl întrerup eu, simțind cum mi se îmbujorează obrajii în timp ce urc trepte din beton spre uimitoarea mea reședință în stil Hogwarts.

— Du-te. Adună amintiri. Astăzi este o zi fericită pentru tine. O victorie.

Voce doctorului Stayner își pierde acea inflexiune jucăușă, devenind brusc răgușită.

— Ar trebui să fii mândră.

Zâmbesc în receptor, fericită pentru acest moment de seriozitate.

— Sunt, domnule doctor Stayner. Și... mulțumesc.

Nu rostește cuvintele, dar eu le aud. *Tatăl tău ar fi mândru.*

— Și nu uita — îmi zice el revenind la tonul jucăuș...

Îmi dau ochii peste cap.

— Am pricoput: *Girl Gone Wild*, dar cu măsură.

Îl aud chicotind în timp ce apăs pe butonul „Terminare apel” pentru a încheia conversația.